

ботата не става и скъпоценният екземпляр изчезва някъде... Забележително е, че през този период от живота си плодовитият автор Поджо не пише нищо свое... Затова пък учи извънредно усърдно и систематизира знанията си, готви се, изглежда, за някаква отговорна работа, свързана с римската история от императорския период. Николи едвам смогва да му изпраща книгите на Амиан Марцелин, Плутарх, Географията на Птолемей и т.н.“ [21], с. 394.

Гошар смята, че Поджо подхваща фалшификаторското си дело сам, но скоро е принуден да привлече и Николи. Вероятно те издават първо така нареченото второ медиевско копие, а забавят първото медиевско копие с намерението „да свалят две кожи от един вол“. Но скоро на пазара се появяват куп фалшификати, които са разобличени. Поджо не се осмелява да рискува втори път. Изглежда, че това второ копие е издадено от сина му Джовани Франческо, след като пропилява богатството на баща си.

Освен вече посочените произведения фирмата Поджо-Николи издава текстове от следните „класически“ автори:

Всичко от Квинтилиан, някои трактати на Цицерон, седем негови речи, Лукреций, Петроний, Плавт, Тертулиан, някои текстове на Марцелин, Калпурний Секул и др.

След намирането на Тацит пазарът изпада в голямо вълнение. През 1455 г. „Енох д'Асколи намира в някакъв датски манастир (пак манастир и пак на север – А. Ф.) „Диалог за авторите“, „Житието на Агрикола“ и „Германия“ от Тацит. Както се знае, стилът и характерът на тези произведения много се различават от „Историята“ и „Аналите“... На пазара излиза „Facetiae“, приписвана на Тацит, и тази фалшификация остава дълго време неразкрита“ [21], с. 350–351.

Ще повторим още веднъж – Гошар и Рос твърдят, че „Историята“ на Тацит е фалшификат само защото безусловно вярват в Скалигеровата хронология. Отказът от нея и преносът на „античния“ Рим в XIII–XV в. от н.е. кардинално променят отношението ни дори към такова събитие като мистериозното участие на Поджо в намирането на книгите от Тацит.

В заключение ще покажем една старинна миниатюра от книгата на Тит Ливий „*Historiarum ad Urbe condita*“, издадена в Италия през уж XV в. [1485], с. 264. Миниатюрата е на най-първата страница, вж. рис. 7.10. Отдолу пише: *Titi Livii*... Там виждаме типично средновековна обстановка в дома на средновековен писател, който работи над книгата си, рис. 7.11. Сигурно художникът се е опитал да изобрази Тит Ливий, автора на книгата. Историците впрочем ни уверяват, че това не бил „античният“ Тит Ливий, а просто някакъв хуманист, който пише някаква книга. Ето и лукавият комен-